

terne. De opsparingspligtige fik i stedet et opsparingsbevis, som skulle forrentes og indløses af statskassen. Det er dog muligt, at pengeinstitutterne i dag vil være i stand til at administrere flere konti for bunden opsparing end i begyndelsen af 1950-erne.

Den for 1950-51 gældende ordning nødvendiggjorde udførlige instrukser om forholdet mellem pengeinstitutterne og skattemyndighederne. Således måtte pengeinstitutterne foretage indberetning om hver oprettet konto til kontohaverens kommune. Disse indberetninger skulle tjene som grundlag for kommunens kontrol med opsparingsbeløbenes rettidige indbetaling. En tilsvarende udveksling af oplysninger skulle finde sted, når en ændring af ansættelsen medførte forhøjelse eller nedsættelse af opsparingsbeløbet. Det samme var tilfældet, hvis opsparingsbeløbet skulle frigives f. eks. som følge af den opsparingspligtiges død eller konkurs, eller hvor han fyldte 70 år eller fik dispensation fra opsparingspligten.

Den opsparingspligtige havde efter 1950-51-ordningen ikke mulighed for at stille opsparingskontoen til sikkerhed for lån. Hans kreditorer kunne heller ikke uden for konkurstillælde søge sig fyldestgjort i midlerne på kontoen. Reelt hindrede disse regler ikke, at det pågældende pengeinstitut ydede den opsparingspligtige lån under hensyn til beløbets tilstedeværelse.

Det har været på tale, at man skulle kunne berigtige den bundne opsparing ved *båndlæggelse af obligationer*. En sådan ordning rejser spørgsmål om, hvilken kurs obligationerne skal modtages til, og hvorledes man skal forholde sig, hvis kursværdien ikke nøjagtigt svarer til den rate, der skal berigtiges. Endvidere må der tages stilling til, hvad der skal ske med renterne af obligationen i bindingsperioden, og hvad man skal gøre, hvis obligationen udtrækkes. Obligationen måtte formentlig modtages til kursen pr. en bestemt dato. Den måtte henlægges i spærret depot i et pengeinstitut og renterne indsættes på en spærret konto. På denne konto måtte endvidere kunne indsættes det beløb, der var nødvendigt for at supplere kursværdien op til det pålignede beløb. Ved udtrækning i bindingsperioden måtte den opsparingspligtige have adgang til at instruere pengeinstituttet om at købe en anden obligation. Et eventuelt oversky-

dende beløb måtte indsættes på den spærrede konto. Ordningen ville gøre det meget vanskeligt at opkræve opsparingsbeløbet i rater.

Mange af de foran beskrevne vanskeligheder vil blive undgået, hvis man lader de opsparingspligtige indbetale opsparingsbeløbene *direkte til skattemyndighederne* på samme måde som ved den seneste bundne opsparing, der gjaldt for skatteåret 1963-64. Efter denne ordning blev der først udstedt en foreløbig kvittering, som senere blev ombyttet med et opsparingsbevis. Denne ombytning har været stærkt kritiseret. Man kunne derfor overveje en ordning i retning af følgende:

Kommunerne opbevarer opkrævningsmaterialet, eventuelt må der (ligesom for 1963-64) udskrives „hjelpehulkort“ til letelse af regnskabsføringen. Ved indbetalingen får opspareren kvittering, men det er for tilbagebetalingen uden betydning, om han møder med den. Hvis tilbagebetalingen af den bundne opsparing ikke skal ske på én gang for alle opsparingspligtige, må det formentlig forudsættes, at der med mellemrum skal ske en udtrækning af beløb til indfrielse. Hvis udtrækningen skal gælde endecifferet af skattnummeret på opkrævningsbilletten, skal opspareren opbevare denne, og mange misforståelser vil opstå. Da det planlagte fælles personregister endnu ikke er oprettet, kunne udtrækningen evt. gælde fødselsdatoen. Når et tal er udtrukket, kan vedkommende opsparer henvende sig på kommunekontoret om udbetaling. Til de opsparere, som ikke har henvendt sig inden en vis tid, må kommunerne sende meddelelse om, at de kan få den bundne opsparing tilbagebetalt. Det kan også overvejes at lade tilbagebetalingen ske til bankkonti, hvilket vil lette kommunerne.

Fordelen ved denne fremgangsmåde vil være, at opsparerne ikke skal afhente eller opbevare beviser. Vanskelighederne vil ligge i, om kommunerne kan påtage sig opgaven. Og opsparerne, som har vænnet sig til, at de skal have et bevis for deres tilgodehavende, får en helt ny ordning. De oprindelige kvitteringer bliver ikke udryddet, men de får ikke længere nogen betydning udover at kunne minde folk om kravet.

Den nærmere tilrettelæggelse af en sådan ordning vil tage tid, og for ikke at foregribe